

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudkyní Mgr. Jaroslavou Křivánkovou ve věci

žalobce: V. F., narozen X,
t.č. v Zařízení pro zajištění cizinců Balková 1, 331 65 Tis u Blatna,
proti
žalovanému: Krajské ředitelství policie Karlovarského kraje, IČ: 72051612,
OCP, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort
sídlem K. H. Máchy 1266, 356 01 Sokolov,

v řízení o žalobě ze dne 22. 1. 2024 proti rozhodnutí žalovaného ze dne 8. 1. 2024, č. j. KRPK-3418-30/ČJ-2024-190022,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá nárok na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I.

Napadené rozhodnutí

1. Žalobou napadeným rozhodnutím ze dne 8. 1. 2024, č. j. KRPK-3418-30/ČJ-2024-190022 žalovaný rozhodl o zajištění žalobce podle § 124 odst. 1 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen **zákon o pobytu cizinců**) za účelem správního vyhoštění; zároveň byla dle § 124 odst. 3 téhož zákona stanovena doba trvání zajištění na 60 dnů od okamžiku omezení osobní svobody, tj. od 7. 1. 2024, 19:54 hodin.

II.

Žaloba

2. V úvodu žaloby namítal žalobce nezákonnost a nepřezkoumatelnost napadené rozhodnutí, neboť žalovaný vycházel z nesprávně a nedostatečně zjištěného stavu věci a své rozhodnutí zdůvodnil toliko obecnými úvahami bez toho, aby se blíže zabýval proporcionalitou omezení osobní svobody žalobce a pregnantně vysvětlil, proč se uchýlil k jeho zajištění. V napadeném rozhodnutí spatřoval žalobce i vnitřní rozporuplnost. Dále žalobce nesouhlasil se závěry žalovaného ohledně tvrzeného opakovaného protiprávního jednání. Žalobce připustil, že na území ČR pobýval po uplynutí doby k vycestování, avšak tento prohrěšek byl jediným, přičemž tato skutečnost byla způsobena jeho zdravotním stavem a problémy spojenými s proděláním nemoci COVID-19. Své jednání žalobce nepovažoval za soustavné a opakované porušování právního řádu ČR. Fakt, že žalobce neopustil ČR okamžitě poté, co mu bylo uloženo správní vyhoštění, nemůže být považován za závažné protiprávní jednání a porušování veřejného pořádku. V důsledku toho byl žalobce názoru, že jeho zajištění je nezákonné, neboť jeho protiprávní jednání nedosahovalo nezbytné intenzity. Naopak byl žalobce přesvědčen, že v jeho případě byly okolnosti, které odůvodňovaly využití mírnějších institutů. Podle žalobce nevysvětlil žalovaný, proč zvláštní opatření podle § 123b zákona o pobytu cizinců považuje za neúčelná či nerealizovatelná a proč jich nevyužil. K argumentaci žalovaného ohledně nemožnosti uložení zvláštního opatření žalobce uvedl, že je zcela v rozporu s obsahem správního spisu, skutečným stavem věci a konkrétními okolnostmi případu. V rozhodování žalovaného spatřoval znaky svévole a rozhodování na základě nedostatečně zjištěného skutkového stavu. Dále žalobce nesouhlasil s tvrzeními a závěrem žalovaného, že nemá nikde nahlášenou adresu či místo, kde by se měl či mohl zdržovat a tudíž je využití zvláštního opatření nemožné. Úvaha žalovaného by dle žalobce znamenala, že žádná osoba, které bylo uloženo správní vyhoštění, nedosáhne na uložení tohoto druhu zvláštního opatření, neboť základním předpokladem pro vydání správního vyhoštění je absence pobytového oprávnění, s čímž souvisí i absence nahlášeného místa pobytu. Stran možnosti uložení zvláštního opatření žalobce uzavřel, že žalovaný postupoval nezákonně, neboť nedostatečným způsobem zhodnotil možnost jejich uložení. Jeho zdůvodnění závěru o nemožnosti uložení jednotlivých druhů zvláštních opatření pak bylo naprosto obecné, z velké části odkazující pouze na žalobcovu domnělou nebezpečnost a nedůvěryhodnost. V napadeném rozhodnutí dle žalobce rovněž absentují dostatečně odůvodněné a podložené úvahy vedoucí žalovaného k závěru, že žalobce naplňuje skutkovou podstatu zajištění. Dále žalobce spatřoval nezákonnost napadeného rozhodnutí ve stanovení doby trvání zajištění. **V napadeném rozhodnutí dle názoru žalobce absentují dostatečně odůvodněné a podložené úvahy o přiměřenosti využití doby zajištění. Odůvodnění v této části rozhodnutí považoval žalobce za nedostatečné a nevypovídající o tom, zda žalovaný zohlednil konkrétní situaci žalobce, čímž učinil své rozhodnutí nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů.** Závěrem žalobce připomněl, že nelze připustit paušalizované rozhodování ve věcech jednotlivých skupin zajišťovaných cizinců, dle něhož je důvodem k zajištění fakticky pouze již to, že se žalobce nacházel na území ČR nelegálně. Žalobce zde však nepáchal žádnou trestnou ani jinou protiprávní činnost. Dle žalobce žalovaný neměl ani dostatečně prokázáno, že by žalobce v případě uložení povinnosti v rozhodnutí o správním vyhoštění toto nerespektoval. Žalobce měl rovněž za to, že žalovaný porušil nejen základní zásady činnosti správních orgánů uvedené v § 2 odst. 2 a 4, § 3, § 50 odst. 3 a § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ale především čl. 8 Listiny základních práv a svobod a čl. 5 Evropské úmluvy o lidských právech, jíž je ČR vázána. Z uvedených důvodů žalobce soudu navrhl, aby napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

III.

Vyjádření žalovaného k žalobě

3. Ve vyjádření k žalobě dne 25. 1. 2024 žalovaný mimo jiné uvedl, že rozhodnutí o správním vyhoštění žalobce bylo vydáno na základě zjištění, kdy byl žalobce kontrolován policií v Karlových Varech, přičemž z jeho cestovního dokladu č. AB1001320 bylo zjištěno, že v něm není vyznačeno vízum, povolení k pobytu ani jiný úřední záznam opravňující k pobytu žalobce na území ČR. Současné nebyl žalobce schopen předložit žádné jiné doklady, které by odůvodňovaly závěr, že je jeho pobyt na území ČR v souladu se zákonem o pobytu cizinců a tudíž oprávněný. Ke stejnému závěru dospěl žalovaný i po lustraci v cizineckých informačních systémech. K tvrzené nezákonnosti zajištění žalobce žalovaný poukázal na nezáměr žalobce o řízení o správním vyhoštění i na jeho nespolupráci. Rovněž žalovaný poukázal na nerespektování uloženého správního vyhoštění, kdy i přes všechno žalobce setrval na území ČR v době platného zákazu. Žalovaný tak byl názoru, že jednání žalobce **není jeho jediným prohřeškem**, jak uvádí ve své žalobě, ale opakovaným protiprávním jednáním, které navíc žalobce **přiznává i ve své výpovědi**. **K tvrzením žalobce týkajícím se existence okolností, které odůvodňují uložení zvláštního opatření, žalovaný sdělil, že dosavadní jednání žalobce nevypovídá o spolehlivosti žalobce v případě uložení zvláštního opatření. Rovněž u sebe neměl žalobce dostatečné finanční prostředky; na území ČR nemá stále bydliště, nemá zde žádné rodinné příslušníky, kteří by měli v ČR povolený trvalý pobyt a případně byli složiteli výše zmíněné finanční záruky. Uložení zvláštního opatření žalobci dle ustanovení § 123b zákona o pobytu cizinců tak považoval žalovaný za neúčinné. K rozhodnutí NSS ze dne 28. 6. 2017, č. j. 1 Azs 349/2016-48 zmiňovanému žalobcem žalovaný uvedl, že právě zájem žalobce zůstat na území ČR i přes uložené správní vyhoštění, které opět vědomě ignoruje, svědčí o nerespektování právního řádu ČR, o to víc lze pak pochybovat o respektování povinností uložených zvláštními opatřeními podle ust. § 123b zákona o pobytu cizinců. Žalobcova opětovná žádost o udělení mezinárodní ochrany byla shledána žalovaným pouze jako účelová, neboť žalobci v zemi původu nehrozí trest smrti, nelidské či ponižující zacházení ani trest či jiné vážné nebezpečí, přičemž právě účelovost jednání žalobce a výše uvedené okolnosti žalovaný posoudil při neuložení zvláštních opatření dle § 123b zákona o pobytu cizinců. K době trvání zajištění žalobce stanovené rozhodnutím žalovaný sdělil, že dobu 60 dní považuje s přihlédnutím k předpokládané složitosti přípravy výkonu správního vyhoštění za přiměřenou a v souladu se zákonem. V rámci přípravy realizace vyhoštění žalobce bude nezbytné komunikovat se zastupitelským úřadem Moldavska, bude třeba poskytnutí právní pomoci ze strany Moldavska a dále zabezpečit přepravu žalobce do země původu. Výše uvedené skutečnosti z logiky věci potřebují určitý časový úsek nezbytný k jejich realizaci, který žalovaný odhadl na základě svých zkušeností právě na dobu nejméně 60 dní. Žalovaný tak dle svého názoru dostatečně zvážil osobní, majetkové a rodinné poměry žalobce včetně charakteru porušení jeho povinností. Zajištění žalobce dle ustanovení § 124 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců je v souladu se skutečnostmi, které žalovaný v rámci správního řízení zjistil, a jsou součástí spisového materiálu. Žalovaný považoval své zdůvodnění o nemožnosti uložení zvláštních opatření dle § 123b zákona o pobytu cizinců za dostačující a z výše uvedených důvodů navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.**

IV.

Posouzení věci soudem

4. Jelikož žalobce ani žalovaný výslovně nenavrhli projednání věci při jednání ve lhůtě k tomu stanovené a soud neshledal jeho nařízení nezbytným, rozhodl o věci bez nařízení jednání

v souladu s § 172 odst. 5 zákona o pobytu cizinců ve spojení s § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního ve znění pozdějších předpisů (s.ř.s.).

5. Řízení v projednávané věci je upraveno zákonem č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen s.ř.s.).
6. V souladu s § 75 odst. 1, 2 s.ř.s. vycházel soud při přezkoumání napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, a napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích žalobních bodů uplatněných v žalobě.

V.

Rozhodnutí soudu

7. Žaloba není důvodná.
8. Ze správního spisu mimo jiné vyplývá: Na území členských států schengenské spolupráce poprvé vstoupil žalobce dne 23. 10. 2021. Cestoval z Moldavska do Rumunska a dále přes Maďarsko a Slovensko do ČR. Dne 27. 1. 2022 byl kontrolován policií v Karlových Varech. Kontrolou cestovního dokladu žalobce bylo zjištěno, že v něm není vyznačeno vízum, ani jiný úřední záznam opravňující ho k pobytu na území smluvních států. Současně bylo zjištěno, že je cestovní doklad opatřen otiskem vstupního razítka ze dne 23. 10. 2021. Z výše uvedeného vyplynulo, že ode dne 20. 1. 2022 pobýval žalobce na území členských států neoprávněně. Správní orgán dne 28. 1. 2022 zahájil s žalobcem správní řízení o správním vyhoštění. Vzhledem k tomu, že v době kontroly byl žalobce pozitivní na COVID-19, byl předvolán na 4. 2. 2022, avšak nedostavil se. V průběhu správního řízení ve věci správního vyhoštění byl žalobce zcela pasivní a se správním orgánem vůbec nespolupracoval. Žalobce nevyužil možnosti dát se zastupovat zmocněncem na základě plné moci, nevyužil svého práva vyjádřit se, nezajímal se o průběh správního řízení ani nepožádal správní orgán o poskytnutí informací o řízení. Ze spisového materiálu dále vyplývá, že dne 21. 2. 2022 podal v Příjímacím středisku cizinců – Zastávka - žádost o mezinárodní ochranu, která byla dne 21. 3. 2022 zamítnuta jako zjevně nedůvodná dle § 16 odst. 2 zákona o azylu (PM 31. 3. 2022). Správní orgán na toto reagoval a dne 31. 5. 2022 vydal rozhodnutí o uložení správního vyhoštění, které bylo žalobci osobně doručeno. Dále bylo zjištěno, že dne 31. 5. 2022 podal žalobce opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany, která byla dne 28. 6. 2022 zastavena jako nepřípustná dle § 25 písm. i) zákona o azylu (PM 20. 7. 2022). Rozhodnutí o správním vyhoštění nabylo právní moci dne 11. 6. 2022 a vykonatelné bylo od 2. 9. 2022 na dobu 6 měsíců, tedy do 2. 3. 2023. Nadále navzdory tomu pokračoval žalobce ve svém jednání a pobýval na území ČR i v době platného zákazu vstupu a ode dne 3. 3. 2023 bez platného oprávnění k pobytu.
9. Dle § 124 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců *„Policie je oprávněna zajistit cizince staršího 15 let, jemuž bylo doručeno oznámení o zahájení řízení o správním vyhoštění anebo o jehož správním vyhoštění již bylo pravomocně rozhodnuto nebo mu byl uložen jiným členským státem Evropské unie zákaz vstupu platný pro území členských států Evropské unie a nepostačuje uložení zvláštního opatření za účelem vycestování, pokud je nebezpečí, že by cizinec mohl mařit nebo ztěžovat výkon rozhodnutí o správním vyhoštění, zejména tím, že v řízení uvedl nepravdivé údaje o totožnosti, místě pobytu, odmítl tyto údaje uvést anebo vyjádřil úmysl území neopustit nebo pokud je takový úmysl zjevný z jeho jednání.“*
10. Podle § 124 odst. 3 zákona o pobytu cizinců *„Policie v rozhodnutí o zajištění stanoví dobu trvání zajištění s přihlédnutím k předpokládané složitosti přípravy výkonu správního vyhoštění.“*

Při stanovení doby trvání zajištění je policie povinná zohlednit případy nezletilých cizinců bez doprovodu a rodin či jiných osob s dětmi. Je-li to nezbytné k pokračování přípravy výkonu správního vyhoštění, je policie oprávněna dobu trvání zajištění prodloužit, a to i opakovaně. V řízení o prodloužení doby trvání zajištění cizince za účelem správního vyhoštění je vydání rozhodnutí prvním úkonem v řízení. Odvolání, obnova řízení ani přezkumné řízení nejsou přípustné.“

11. První okruh žalobních námitek se týkal naplnění důvodu skutkové podstaty správního vyhoštění dle § 124 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců. Žalovaný své závěry ohledně naplnění důvodu zajištění dle zmíněného ustanovení odůvodnil podle soudu dostatečně. Předně na str. 3 napadeného rozhodnutí žalovaný uvedl, že: „Vzhledem ke skutečnosti, že nemáte stále bydliště na území České republiky, nejste schopen prokázat zajištění prostředků k pobytu na území a k vycestování z území členských států Evropské unie, že jste nadále pobýval na území v době platného zákazu, ale také s přihlédnutím k Vašemu vyjádření, že neznáte žádný zákonný způsob jakým si opatřit prostředky k obživě a k vycestování a že byste musel na území České republiky zůstat ilegálně a ilegálně pracovat, abyste si opatřil finanční prostředky na cestu, došel útvár policie k závěru o existenci nebezpečí, že z území členských států Evropské unie, Islandské republiky, Lichtenštejnského knížectví, Norského království a Švýcarské konfederace nevycestujete a budete mařit anebo ztěžovat výkon rozhodnutí o správním vyhoštění.“ Současně bylo žalobci doručeno oznámení o zahájení řízení o správním vyhoštění a již v minulosti bylo i o správním vyhoštění pravomocně rozhodnuto. Soud se se závěry žalovaného plně ztotožňuje a odkazuje se na ně. Pakliže se žalobce dále snaží v žalobě navodit dojem, že jeho jednání nedosahovalo potřebné intenzity, je soud právě opačného názoru. Žalobce pobýval na území ČR nelegálně již v minulosti. Z tohoto důvodu mu bylo následně uloženo správní vyhoštění, které nerespektoval. Jestliže žalobce poukazuje na prodělání onemocnění COVID – 19 a s tím související překážku ve vycestování v době uložení prvního správního vyhoštění (2022), podotýká soud v tomto směru, že v době, kdy měl žalobce vycestovat, resp. kdy mu bylo doručeno rozhodnutí o uložení správního vyhoštění a kdy se stalo vykonatelným, již onemocněním COVID – 19 netrpěl a ve vycestování mu nic nebránilo. Namísto toho se uchýlil k pokračování v nelegálním pobytu na území ČR. Veškeré uvedené protiprávní jednání žalobce je jednak jasným důkazem o neexistenci sebereflexe žalobce a jeho hlubokém despektu k dodržování právních předpisů ČR v oblasti cizineckého práva, v čemž je správně spatřována ona zmiňovaná intenzita jednání. Rovněž z jednání žalobce lze vyvodit důvodnou domněnku, že bude mařit nebo ztěžovat výkon rozhodnutí o správním vyhoštění, neboť z jeho jednání je zjevný úmysl území neopustit.
12. Druhý okruh žalobních námitek směřoval vůči závěru žalovaného, že by uložení zvláštních opatření bylo neúčinné. Soud se proto zabýval odůvodněním napadeného rozhodnutí v části, která se vztahovala k tvrzené neúčinnosti zvláštních opatření (str. 3-4 napadeného rozhodnutí), a neshledal, že by žalovaný pochybil. Žalovaný především vycházel z okolností, které ve svém souhrnu svědčily pro závěr o neúčinnosti zvláštních opatření. Těmito okolnostmi bylo to, že žalobce měl při svém zajištění u sebe celkem 70 Kč a při výslechu dne 8. 1. 2024 uvedl, že z území ČR nevycestoval, jelikož neměl peníze. Současně je ze situace žalobce patrné, že si nemohl finanční prostředky opatřit prací, neboť nedisponoval příslušným pobytovým oprávněním. Za této situace žalovaný logicky o uložení zvláštních opatření ve formě složení finanční záruky neuvažoval. Žalobce nebyl schopen prokázat ani zajištění prostředků k pobytu na území ČR a k vycestování, na území ČR neměl stále bydliště, neoznačil žádnou osobu, u níž by se mohl zdržovat či jiné místo

pobytu v souvislosti s možností uložení zvláštních opatření. V ČR pobýval neoprávněně a opakovaně porušil právní předpisy v oblasti cizineckého práva ČR – nerespektování uloženého správního vyhoštění, nelegální pobyt v minulosti i nyní. Žalovaný tak dospěl ke správnému závěru, že mírnější donucovací opatření než zajištění za účelem správního vyhoštění nepřichází v úvahu a ani by nebyla účinná a že žalobce by ani v případě uložení zvláštních opatření za účelem vycestování nevycestoval a mařil by či ztěžoval výkon rozhodnutí o správním vyhoštění.

13. Z uvedeného vyplývá, že k zajištění žalobce bylo žalovaným přistoupeno až po zvážení, zda uložení zvláštního opatření je schopno účinně zajistit plnění povinností žalobcem, především povinnosti vycestovat z území v případě vydání rozhodnutí o správním vyhoštění, přičemž z odůvodnění rozhodnutí vyplývá, že žalovaný si byl vědom toho, že aplikace zvláštních opatření musí mít v souladu se zásadou proporcionality vždy přednost před zajištěním, jež velmi citelně zasahuje do ústavně zaručeného práva žalobce na osobní svobodu, a které může být uplatněno teprve pokud zvláštní opatření nelze vůbec uložit nebo pokud je zřejmé, že takové opatření v dané věci nemůže účinně zajistit plnění povinností cizincem, především povinnosti vycestovat z území v případě vydání rozhodnutí o správním vyhoštění.
14. Žalovaný tak splnil povinnost zjistit v potřebném rozsahu okolnosti rozhodné pro případné uložení zvláštních opatření, resp. pro úvahu o tom, zda lze zvláštními opatřeními dosáhnout v přiměřené míře zajištění splnění povinnosti cizince opustit území v případě správního vyhoštění, přičemž vzal v úvahu veškerá skutková zjištění týkající se protiprávního jednání žalobce a obsah jeho výsledku. Soud si je vědom, že nebylo povinností žalobce navrhnout jednotlivá zvláštní opatření či prokazovat jejich možnost, neboť vzhledem k tomu, že při zajištění cizince se jedná o uložení povinnosti správním orgánem z moci úřední, spočívá povinnost zjistit skutkový stav v potřebném rozsahu na bedrech správního orgánu (§ 50 odst. 3 správního řádu).
15. S tvrzeními žalobce o svévoli žalovaného při rozhodování o nemožnosti uložit zvláštní opatření z důvodu neexistence hlášeného pobytu soud nesouhlasí. Neexistence hlášeného pobytu je jedním z mnoha hledisek, které žalovaný vzal při svých úvahách v potaz, když hodnotil situaci žalobce pro účely možnosti uložit zvláštní opatření. Soud se ztotožňuje s konečným závěrem žalovaného stran nemožnosti uložit zvláštní opatření i z důvodu neexistence hlášeného pobytu, neboť neexistence hlášeného pobytu ztěžuje případný následný kontakt s žalobcem, např. pro doručování úředních písemností či dohledu nad realizací uloženého správního vyhoštění. Neexistence hlášeného pobytu rovněž poukazuje na to, že žalobce není nikde vázán a je pro něj tudíž jednoduché změnit své místo pobytu a skrývat se či se jinak vyhýbat dosahu správních orgánů. Úvaha žalobce vycházející z předpokladu o nezbytné absenci pobytového oprávnění pro uložení správního vyhoštění je mylná. K uložení správního vyhoštění může dojít i za situace, kdy má cizinec na území ČR pobytové oprávnění. Pouze v případech, jako je i ten žalobcův, kdy cizinec pobývá na území ČR bez příslušného pobytového oprávnění, vystupuje do popředí fakt, že nemůže mít na území ČR nikde hlášené místo pobytu.
16. Na základě shora uvedeného dospěl soud k závěru, že žalovaný svá zjištění učiněná v rámci správního řízení dostatečně promítl do odůvodnění napadeného rozhodnutí, jež je přezkoumatelné, neboť jsou z něj patrné důvody, na základě nichž žalovaný dospěl k názoru, že v případě žalobce jsou zde dány důvody pro zajištění žalobce a nelze uložit zvláštní

opatření dle § 123b zákona o pobytu cizinců. Žalovaný své závěry jasně a srozumitelně vysvětlil a uvedl úvahy, jimiž se při posouzení těchto otázek zabýval. Veškeré žalovaným učiněné závěry nacházejí oporu v provedených důkazech a z těchto důkazů vyplývá, že rozhodnutí o zajištění žalobce není s ohledem na učiněná zjištění nepřiměřeným zásahem do jeho práv a k porušení článku 8 Listiny základních práv a svobod a článku 5 Evropské úmluvy o lidských právech a základních svobodách tak nedošlo. Žalovaný komplexně shrnul důvody zajištění i to, proč nelze v případě žalobce uložit zvláštní opatření, když za daných okolností nebylo možno vyloučit, že v případě, že by nebylo přistoupeno k zajištění, by se žalobce mohl ztratit správním orgánům z dosahu a pobývat na území ČR skrytě a neoprávněně, přičemž uložením zvláštního opatření by mohl být zmařen cíl, k němuž zajištění směřuje. Své rozhodnutí žalovaný odůvodnil dostačujícím způsobem, když je třeba zohlednit i to, že v krátké časové době, kdy je žalovaný nucen rozhodnout, nelze provádět rozsáhlé dokazování.

17. Soud tak dospěl k závěru, že žalovaný přistoupil k zajištění žalobce za splnění zákonných podmínek, na základě dostatečně zjištěného skutkového stavu, kdy byly posuzovány skutečnosti svědčící ve prospěch i neprospěch žalobce. Úvahy žalovaného netrpěly žádnými vnitřními rozpory či zjevnými nesprávnostmi. Žalovaný se s důvody zajištění i možností uložení zvláštních opatření žalobci vypořádal v mezích zákona a okolností dané věci dostatečně a odůvodnil důvody, jež ho vedly k zajištění žalobce. Napadené rozhodnutí respektovalo všechny individuální okolnosti případu, které byly žalovanému známy a jeho odůvodnění bylo dostatečné a přezkoumatelné.
18. Rovněž námitku žalobce týkající se délky jeho zajištění soud neshledal důvodnou. Žalovaný se v souladu s ustanovením § 124 odst. 3 ve spojení s § 125 odst. 1 zákona o pobytu cizinců zabýval maximální délkou doby, po kterou bude žalobce zajištěn v ZZC. Přitom došel k závěru, že doba nutná k realizaci správního vyhoštění je 60 dnů z maximálně přípustných 180 dnů. Při rozhodování o době trvání zajištění přihlížel žalovaný zejména k předpokládané složitosti přípravy výkonu rozhodnutí o správním vyhoštění. V rámci přípravy realizace vyhoštění přihlédl k nutné komunikaci se zastupitelským úřadem Moldavska, kdy bude třeba poskytnutí právní pomoci ze strany této země a bude třeba zabezpečit přepravu do země původu. Na základě svých zkušeností žalovaný odhadl, že provedení všech těchto specifikovaných úkonů zabere dobu nejméně 60 dnů. Stanovená doba trvání zajištění dle žalovaného odpovídá okolnostem daného případu a je stanovena tak, aby odpovídala časovému úseku, který je nezbytně nutný k realizaci správního vyhoštění cizinců moldavské státní příslušnosti ve skutkově shodných nebo podobných případech. Doba zajištění tedy byla stanovena tak, aby vyhoštění žalobce bylo uskutečnitelné v době trvání zajištění. Z úvahy žalovaného je zřejmé, že lhůta zajištění žalobce byla stanovena způsobem, který předjímá dobu nutnou pro to, aby nebyl ohrožen průběh realizace uloženého správního vyhoštění. Rovněž shledává soud odůvodnění délky trvání zajištění dostatečným, neboť je z něj patrná logická úvaha žalovaného, pro kterou bylo k rozhodnutí o stanovení délky doby zajištění žalobce přistoupeno. Tuto úvahu považuje soud za dostatečnou a přezkoumatelnou.
19. S ohledem na výše uvedené se tak jeví jako zcela lichá i námitka žalobce, který vytýká žalovanému obecnost napadeného rozhodnutí. Díkce ustanovení § 124 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců jasně a srozumitelně stanovuje pravidla, za jejichž naplnění může být cizinec zajištěn. Z obsahu předmětného ustanovení rovněž vyplývá, že jeho obsah nedopadá pouze na cizince pobývající na území ČR nelegálně, nýbrž k těmto okolnostem je nutné přidružit i další okolnosti, jimiž jsou např. doručené oznámení o zahájení řízení o

správním vyhoštění anebo již pravomocné rozhodnutí o správním vyhoštění a nepostačuje uložení zvláštního opatření za účelem vycestování, pokud je nebezpečí, že by cizinec mohl mařit nebo ztěžovat výkon rozhodnutí o správním vyhoštění zejména tím, že vyjádřil úmysl území neopustit nebo pokud je takový úmysl zjevný z jeho jednání. Jelikož veškeré tyto individuální okolnosti a skutečnosti byly v případě žalobce naplněny a zohledněny, nemůže se jednat o obecné rozhodnutí dopadající na každého nelegálně pobývajícího cizince na území ČR, nýbrž na určitou skupinu cizinců, kteří splňují výše uvedené podmínky pro zajištění dle § 124 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců. Skutečnost, že rozhodnutí bývají mnohdy velmi podobná, je zapříčiněno podobností skutkového stavu nezbytného pro aplikaci příslušného ustanovení zákona o pobytu cizinců. Soud s ohledem na uvedené neshledal důvodnou námitku žalobce, že napadené rozhodnutí je obecné a koncipované na situaci každého nelegálně pobývajícího cizince v ČR, neboť je zřejmé, že žalovaným byly vzaty v úvahu a zhodnoceny individuální okolnosti týkající se žalobce.

20. K výčtu ustanovení, která byla podle žalobce porušena, soud uvádí, že pouhý výčet zákonných ustanovení, která měl žalovaný dle žalobce porušit, nelze považovat za žalobní body (srov. rozsudek NSS ze dne 23. 5. 2018, č. j. 6 Azs 88/2018-38, kde je s odkazem na rozsudek rozšířeného senátu NSS ze dne 20. 12. 2005, č. j. 2 Azs 92/2005 - 58 uvedeno, že výčet zákonných ustanovení, s nimiž má být napadené rozhodnutí dle názoru žalobce v rozporu, nelze považovat za žalobní body).
21. Z tohoto důvodu dospěl soud k závěru, že žalobou napadené rozhodnutí je zcela správné a žalobu jako nedůvodnou v souladu s ust. § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl (**výrok I.**).

VI.

Náklady řízení

22. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 věta první s. ř. s., kdy by na náhradu nákladů řízení měl právo žalovaný, jenž měl ve věci plný úspěch. Žalovanému však žádné náklady řízení nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly, ani nepožadoval jakoukoli jejich náhradu, proto nebyla náhrada nákladů žádnému z účastníků řízení přiznána (**výrok II.**).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni.

Plzeň 5. února 2024

Mgr. Jaroslava Křivánková v.r.
samosoudkyně